

mig, at den højtærede Finansminister dog er kommet mig lidt nærmere i Dag. Det er jo Skatkammerbeviserne, hvorom den egentlige Strid staar, og den højtærede Finansminister hævder med megen Patos, at Skatkammerbeviserne er saa meget mere fordelagtige end at benytte Overtrækket i Nationalbanken, især derved, at Renten bliver mindre. Rentespørgsmaalet er jo nu af mindre Betydning end tidligere, da Diskontoen var saa høj; men Spørgsmaalet er, om man mener, at en saadan syvævende Gæld, der unddrager sig Offentlighedens Skøn, er bedre end Overtræk i Nationalbanken, som Offentligheden hver Maaned kan faa Besked om, og om, hvad der binder Finansministeren mest. Den højtærede Minister sagde, at der i Loven om Valutaforanstaltninger var givet almindelige Regler om Skatkammerbeviserne, hvorledes de skulde anvendes, hvorledes de skulde udfærdiges og afbetales. Jeg har ikke fundet et eneste Ord derom i Valutaloven. Endvidere sagde den højtærede Finansminister, at Loven gjaldt endnu for det og det Finansaar. Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal forstaa det. Loven om Valutaforanstaltninger af 1924 gjaldt indtil 1926, og den nuværende Lov gælder til Januar 1927. Hvad enten Finansministeren vil eller ikke, slipper hans Bemyndigelse til at udstede Skatkammerbeviser op den 31. December 1926 — det kan der ikke være Tvivl om —, og da de skal være afbetalt inden den Tid, vil han ikke kunne udfærdige mange Skatkammerbeviser efter den 1. September eller 1. Oktober i Aar. Om nu den højtærede Finansminister kan faa denne Bemyndigelse fornyet, og hvad man overhovedet vil gøre med den Valutalov, hvis Gyldighed udløber med indeværende Kalendersaars Slutning, det ved den højtærede Finansminister ikke det mindste om. Jeg skal ikke udtale noget om, hvorvidt han faar Bemyndigelse til at udstede for 50 Millioner Skatkammerbeviser; men jeg vil dog mene, at det vilde være klogere i betimelig Tid at give alle Oplysninger om, hvorledes Ministeren har anvendt Loven. Jeg har kun set et Avisreferat om, at Finansministeren har meddelt Folketingets Finansudvalg, at der var udstedt for 43 Mill. Kr. til det og det Tidspunkt; mere ved jeg ikke derom, og det underer mig, hvis Finansudvalget har faaet en anden Meddelelse fra Finansministeren, at vi saa ikke har faaet den trykt, saa vi kunde vide, hvor mange Obligationer der er udstedt, til hvor stort Beløb og til hvor stor Rente, om de er

anbragt i Indlandet eller i Udlandet, alt det, der rent økonomisk kan interessere Befolkningen. Jeg har ikke i Sinde at bebrejde Finansministeren noget, hvis han ikke er kommet til Finansudvalget — jeg ønsker ikke paa nogen Maade at fortrædige Ministeren —, men jeg tror nok, det var klogt at følge min Henstilling.

Den højtærede Minister har ikke besvaret det fundamentale Spørgsmaal: Er de udstedte Skatkammerbeviser — eller som det ærede 7de Medlem for 2den Kreds sagde: Statsgældsbeviser — ikke et ganske almindeligt Statslaan af samme Art som Statsobligationer, og maa de ikke behandles paa samme Maade? Det mener Ministeren ikke; han mener, at de paa en eller anden hemmelighedsfuld Maade kan anvendes uden saadan Hjemmel. Ja, hvis Finansministeren faar Rigsdagens Samtykke dertil, altsaa fra 224 andre Medlemmer, og jeg ikke er med, kan jo Ministeren tage, hvad jeg mener, med stor LigeGYldighed.

Ved Spørgsmaalet om Landmandsbankens Gældsforpligtelser synes jeg, at den højtærede Minister — ikke begik en Fejl, men havde en Opfattelse, som ikke var ganske rigtig, idet Ministeren sagde, at det her drejede sig om en Garantiforpligtelse, ikke mere. Det synes jeg ikke, man kan sige, efter hvad der nu foreligger. Det er konstateret, at der har været et Tab i Landmandsbanken paa mindst 150 Mill. Kr., som Staten staar inde for. Dette Tab er der allerede. Det er fra min Side ingenlunde en Bemærkning; der skal fortrædige Ministeren, men jeg synes, det var rimeligt for ham at enes med Rigsdagen om, hvorledes vi skal forholde os overfor det fuldkomne konstaterede Tab. Hvad Garantiforpligtelsen angaar, er Spørgsmaalet et andet. Ministeren siger, at man ved ikke bestemte, hvordan det ender. Det ved man ikke, men man ved, at der er kommet et Tab, og saa var det ikke urimeligt for Staten i Tide at tage Forholdsregler med Hensyn til at dække det Tab, som vi desværre ikke undgaar. I øvrigt synes det mig, som sagt, at Finansministeren, hvad der ikke underer mig meget, enedes mere med mig end i Gaar.

Hvad Forholdet til Nationalbanken angaar, forbavser det mig, at Finansministeren vil bruge det Ord, at man har „Vrøvl“ med Nationalbanken. En saa overordentlig Institution som Nationalbanken har man aldrig Vrøvl med, det er et alt for populært Udtryk for nogen Uenighed, der har været mellem Ministeren og Banken. Jeg har aldrig haft „Vrøvl“ med Banken, tværtimod, jeg har haft det behageligste